365 DNÍ V HOTELU BAYERN INN

ADÉLA ZVONKOVÁ

Poznámka autorky: Postavy a události v této knize jsou zcela smyšlené a podobnost s osobami v této knize je čistě náhodná.

Všechna práva jsou vyhrazena. Žádná část této knihy nesmí být reprodukována žádným mechanickým, fotografickým nebo elektronickým způsobem ani ve formě fotografického záznamu; ani nesmí být uchována ve vyhledávacím systému, vysílána nebo jakkoli kopírována pro veřejné nebo soukromé účely – jiné než pro normální potřebu jako krátká citace začleněná v článku nebo recenzi – bez předchozího písemného souhlasu autorky.

365 Dní v hotelu Bayern Inn
Adéla Zvonková
2. vydání, říjen 2026
Štítná nad Vláří-Popov

© 2026 Adéla Zvonková

ISBN 978-80-11-09572-7 (Mobipocket)
ISBN 978-80-11-09573-4 (ePub)
ISBN 978-80-11-09574-1 (pdf)

Autorčino poděkování

Chci moc poděkovat lidem, bez kterých by tato kniha nevznikla. V první řadě je to moje kamarádka Martina z Barcelony, která mě už od začátku povzbuzovala dokončit tuto knihu a jako první si přečetla hotovou verzi. Dále je to moje teta Renata, která nikdy nepochybovala o tom, že moje kniha by mohla mít úspěch a zaujmout spoustu lidí. A v neposlední řadě je to kamarádka Jana, která mi pomáhala s konečnou úpravou knihy a s opravou gramatických chyb. Bez těchto tří úžasných žen by tato kniha nikdy nevyšla.

Taky děkuji své rodině za podporu a motivaci. Mám vás moc ráda!

Prolog

Stála jsem na ulici v Mnichově. Bylo sychravo. Právě jsem vyšla ze stanice metra a rozhlížela se kolem sebe. Vystoupila jsem správně? Napravo se mi naskýtal pohled na nádherný barokní kostel, možná dokonce i katedrálu. Zhluboka jsem se nadechla. Vítr byl chladný. Měla jsem na sobě jen krátké pouzdrové šaty a ne moc teplý kabát. Ale zima mi nebyla. Sníh. Teprve teď jsem zpozorovala, že začíná sněžit.

Musím jít dál. Musím najít hotel, ve kterém mám mít za pár minut pracovní pohovor. Nesmím přijít pozdě.

Zamířila jsem k hlavní ulici a doufala, že je to přesně ta ulice, na které se nachází můj cíl. Jak jsem kráčela, probíhaly mi hlavou myšlenky na události, které mě sem přivedly. Do Mnichova. Uprostřed zimy. A úplně samotnou.

Část první:
Jak to všechno začalo

1. Výlet do Curychu

Byl začátek října a můj vztah s přítelem byl v troskách. On pracoval od rána do večera jako zedník, hned po práci chodil do hospody a vracel se domů až v pozdních hodinách. Víkendy trávil s kamarády v hospodě. Nebo se mnou a s kamarády v hospodě. A ještě pořád bydlel v domě svých rodičů. Pracoval pro svého otce, který mu neplatil mzdu, takže se nikdy nemohl osamostatnit. A všechnu útratu za výlety a chození ven jsem platila já.

V té době jsem si začala vydělávat kurzy a terapií reiki. Od návratu ze Španělska, kde jsem žila pět let, jsem nemohla najít žádnou stálou práci. A to jsem aktivně hledala už déle než rok! Bylo to k zbláznění. Na každém pracovním pohovoru mě čekal test z němčiny. A tím jsem neprošla.

Ovládala jsem španělštinu a angličtinu, ale němčinu jsem nikdy nepotřebovala. A i když jsem se německy učila už od základní školy, nedokázala jsem se ani představit, natož tak popsat, co jsem v posledních letech dělala. Proto jsem na pohovorech neměla úspěch.

A tak jsem chvíli pracovala na recepci v jednom hotelu a pak několik měsíců v cestovní kanceláři. Po celou dobu jsem byla vedená na úřadu práce a neměla jsem žádnou oficiální pracovní smlouvu.

Už několikrát mě napadlo zapsat se na jazykový kurz. Nebo dokonce studovat němčinu v zahraničí. Lákalo mě navštívit další země, jako například Rakousko, Švýcarsko nebo Německo. Švýcarsko mě lákalo ze všeho nejvíc. A

právě když jsem se touto otázkou zabývala, stalo se něco, co mě postrčilo kupředu. Něco, co mi dalo sílu a elán, abych tuto myšlenku zrealizovala.

Když jsem pracovala na recepci v hotelu, přijel k nám kluk ze Švýcarska: Alexander. Měl nádherné modré oči. Nikdy v životě jsem takové oči neviděla. A ten jeho úsměv! Byla jsem z něj celá vedle. Ani jsem nemohla popadnout dech, když se na mě usmíval. A už vůbec jsem mu nedokázala nic říct. Takže celou dobu, co trávil v hotelu, jsme se na sebe jen usmívali. Cítila jsem jeho pohled na sobě vždy, když jsem obsluhovala u pultu.

Alexander byl inženýr jedné švýcarské společnosti v Baselu. Řekl mi to šéf, když mi podával rezervaci s jeho jménem. Z Alexandrova pasu jsem se dočetla, že bydlí v Curychu.

Ty dny, které Alexander strávil v našem hotelu, byly jako sen. Konečně se mi vrátila chuť do života. Konečně bylo něco, na co jsem se večer před spaním těšila. Usínala jsem a snila o něm. O tom, že se na sebe budeme zase usmívat, o tom, že seberu odvahu a konečně se s ním dám do řeči. O tom, že mě pozve, abych ho někdy navštívila ve Švýcarsku....bylo nádherné si to všechno představovat. Ale zároveň bylo děsivé, že jsem ztrácela veškerá pouta a pocity ke svému současnému příteli. Začala jsem vidět čím dál jasněji, že náš vztah je u konce a je jen otázkou času, kdy to oficiálně ukončíme.

Když odjel Alexander zpátky do Švýcarska, dostala jsem šílený nápad: Pojedu navštívit svou kamarádku do Curychu a pokusím se toho kluka najít. Žije přece

v Curychu. Mohla bych tam na něj úplně náhodou narazit. A pak se s ním pustit do řeči. A pak s ním zajít na kafe. A pak... Ne, to je bláznovství. Zase jsem pustila uzdu své fantazii. Jak bych ho tam asi tak našla?

Zadívala jsem se na stránky firmy, pro kterou pracoval. Klikla jsem na odkaz „náš team“ a doufala, že tam najdu aspoň jeho jméno, když už ne fotku. Snažila jsem se najít jakoukoli zmínku o mém princi. Ale marně. Žádné jméno, žádný e-mail, žádné telefonní číslo. Jenom adresa firmy v Baselu. A to mi bylo na nic. Byla jsem zoufalá. Bylo jasné, že můj plán nevyjde. A že já už Alexandra nikdy neuvidím. Ale i tak mi to přišlo jako dobrý nápad navštívit svou kamarádku ve Švýcarsku a ujasnit si plán na další měsíce.

Paloma – tak se jmenovala moje kamarádka, která bydlela v Curychu. Znala jsem ji ze Španělska. Pracovaly jsme spolu několik měsíců u jedné firmy, která pronajímala auta. Ona byla původem z Peru, ale přes internetovou seznamku si našla přítele ze Švýcarska. Chvíli si dopisovali, pak spolu několikrát jeli na dovolenou a po několika letech vztahu na dálku se vzali. Teď spolu bydlí v Curychu.

Nezmiňovala jsem se Palomě o důvodu své návštěvy. Jen jsem jí psala, že bych ji ráda navštívila a jestli se jí to v příštích týdnech hodí. A hodilo.

Dohodly jsme se proto, že přijedu začátkem listopadu.

6. listopadu jsem přistála na letišti v Curychu. Tam mě vyzvedla Paloma a společně jsme se vydaly k ní domů.

Paloma připravila čaj a přinesla sušenky. A jak jsme tak seděly v obývacím pokoji a povídaly si o všem možném, konečně jsem se jí zmínila o tom, proč jsem vlastně do Curychu přijela. Povídala jsem jí o tom, že chci prožít další dobrodružství. O tom, že jsem se setkala s jedním úžasně sympatickým klukem a doufám, že ho tu najdu. A hlavně o tom, že bych si tu chtěla najít práci a učit se německy.

Paloma mě se zájmem poslouchala a snažila se mi pomoci ve všech směrech. Dokonce jsme našly Alexandrův profil na *Facebooku*. Měl tam krásnou fotku! Ale nepřihlásil se tam už přes čtyři roky. Takže by stejně nemělo smysl ho kontaktovat touto cestou.

Na druhý den jsme se šly projít do centra. Curych je krásné město. Protéká jím řeka *Limmat*, která ústí do obrovského jezera. To se jmenuje podle Curychu: *Zurichsee*. Celé odpoledne jsme se procházely historickým centrem a navečer jsme si šly sednout k jezeru. Bylo chladno, ale čerstvý vzduch z hor mi nevadil. Spíš naopak. Pomáhal mi pročistit si hlavu a uvědomit si, co vlastně v životě chci.

Chci strávit celý život u nás na vesnici? Možná kdyby bylo s kým..., ale se svým současným přítelem určitě ne. Neumím si představit, že bych s ním měla rodinu. Kde bychom vůbec bydleli? U jeho rodičů? U mých rodičů? Bylo to tak strašně nereálné. Mnohem reálnější mi připadalo, že budu žít ve Švýcarsku.

Na procházce městem dostala Paloma nápad: Mohla bych poslat žádost o místo do společnosti, ve které od ledna začne pracovat. Jednalo se o leteckou společnost,

která zahajovala provoz na německých a švýcarských letištích. Nutně hledali letušky. Když jsme se s Palomou vrátily domů, našly jsme stránky té společnosti a zjistily, že pro Curych už nikoho nehledají. Zato ale hledají letecký personál do Mnichova.

„Mnichov je krásné město, jsem si jistá, že se ti tam bude moc líbit.“ přesvědčovala mě Paloma, když jsem jí řekla, že bych radši pracovala v Curychu. „A navíc je tam i levněji. Tady je všechno moc drahé.“

S Palomou jsme ještě ten večer vyplnily registrační formulář a poslaly všechny potřebné podklady, abych se mohla zaregistrovat jako zájemkyně o tuto pozici. Po dokončení registrace mi přišel e-mail s tím, že mě budou v následujících dnech kontaktovat, aby mi sdělili, zda postoupím k pracovnímu pohovoru. Byla jsem šťastná a nedočkavá. První krok k tomu, abych začala pracovat v cizině. Kdo ví, kam mě nakonec osud zavede?

Z Curychu jsem se vrátila šťastná a plná nových očekávání. Svého prince se mi nepodařilo najít. Zato jsem ale našla odvahu vydat se novým směrem.

A to, že jsem se vydala správným směrem, mi ukázal e-mail, který jsem v půlce listopadu dostala: pozvánka na pracovní pohovor na pozici letušky v Mnichově.

2. Benedikt

Pracovní pohovor se měl konat 1. prosince a já jsem si naplánovala, že přijedu už 29. listopadu. Chtěla jsem poznat Mnichov a strávit v něm pár dnů. Nepředpokládala jsem, že mě na pozici přijmou. S mojí němčinou? Budu ráda, když budu rozumět tomu, co po mně vlastně chtějí. Ale měl to být nový zážitek, nová zkušenost. Moc jsem se na to těšila.

Paloma mi dala kontakt na svého kamaráda, který bydlel v Mnichově: Benedikta. Dohodla jsem se s ním, že u něj můžu bydlet po celou dobu, co budu v Mnichově. Navíc mi nabídl, že bude mým průvodcem. Byla jsem nadšená. Poznám nové město, nové lidi, nové prostředí!

S Benediktem jsme si psali už několik týdnů před příjezdem do Mnichova. Působil moc sympatickým dojmem. Byl to dobrodruh. Procestoval část jižní Ameriky na kole. Jezdil na snowboardu a na lyžích. Rád chodil do hor. A zajímal se o tolik dalších věcí, až to bylo neuvěřitelné. Měla jsem dojem, že jsem poznala své dvojče. Taky jsem byla taková. Chvíli jsem nikde neposeděla, pořád jsem musela vyvíjet další a další aktivity. Cítila jsem, že si s Benediktem budeme rozumět.

A pak přišla cesta do Mnichova. Cestovala jsem autobusem z Prahy. Pamatuji si, že před vjezdem do Mnichova už jsem ani necítila nohy. Cesta trvala hrozně dlouho a sedadlo mě začalo tlačit do zad. Nemohla jsem najít žádnou pohodlnou pozici.

Podívala jsem se z okna. Venku už byla tma. Jediné, co bylo vidět, byla obrovská majestátná budova, která odrážela červená světla reflektorů. Stála uprostřed ničeho. A vzbuzovala velký respekt. Tenkrát jsem si pomyslela: „Páni, co to je?“ Až později jsem se dozvěděla, že je to budova Allianz Areny, kde se odehrávají zápasy *FC Bayern*.

Zpozorněla jsem. Už budeme nejspíš vjíždět do Mnichova. Ale ještě chvíli trvalo, než jsme se ocitli ve městě. Nejdřív jsme projeli kolem Olympijského parku, ve kterém se tyčily různé kreace, které působily jako ze sci-fi filmu. Pak následovala obrovská fabrika Mercedesu – několika patrová budova celá ze skla. V každém patře byl vystaven jeden model auta. A úplně nahoře na budově byl symbol Mercedesu. Opravdu působivé. Usmála jsem se. Možná se mi tu bude líbit víc, než jsem si myslela. To už nám ale řidič oznámil, že se blížíme k autobusovému nádraží. Máme ujistit, že s sebou máme všechny věci.

Sundala jsem si batoh z horní přihrádky a nabalila do něj svůj mobil, sluchátka a zbytek svačiny. Oblékla jsem si svetr a bundu a čekala, až zastavíme. Podle mých informací jsme měli přijet na „*Hackerbrücke*“, což v překladu znamená název nějakého mostu. K mému překvapení jsme ale zastavili pod mostem. Takže jsem měla opravdu velký problém najít stanici metra. Byla tma a neviděla jsem žádné ukazatele. Dokonce tam ani nebyl nikdo, kdo by mi mohl pomoci.

Na hlavní ulici jsem potkala turisty, kteří mě poslali k vlakovému nádraží. Táhla jsem se s těžkým kufrem asi pět minut, než jsem konečně spatřila světla budovy

hlavního nádraží. Ulevilo se mi. Teď už jen najít správnou linku metra a můžu se vydat k Benediktovi.

Na vlakovém nádraží jsem se opět ztratila, protože jsem nemohla najít vchod do metra, takže místo v 10 hodin jsem dorazila na smluvenou zastávku až kolem půl jedenácté.

Když metro přijíždělo na zastávku, kde měl Benedikt čekat, spatřila jsem oknem nějakého pána, který se Benediktovi podobal. Seděl na lavičce s velice nepříjemným výrazem ve tváři. Musel být naštvaný. Dostala jsem strach. „At' to není Benedikt, at' to není Benedikt," prosila jsem v duchu. Vystoupila jsem z metra. Chvíli jsem se rozhlížela a pak jsem uviděla toho naštvaného pána, jak se rozzářil a vydal se směrem ke mně. Byl to Benedikt. Ale nebyl naštvaný, nýbrž unavený, jak se mi později zmínil.

Benedikt bydlel v jednom WG – to znamená *Wohngemeinschaft*: společná domácnost. Mladí lidé, kteří nemají peníze na to, aby bydleli sami v bytě, sdílejí byt s dalšími mladými lidmi. S Benediktem sdílel byt jeden kluk z Ruska a dvě dívky z Německa.

Když jsme se konečně dostali na byt, jeho spolubydlící už spali. Benedikt mi připravil chleba se sýrem a uvařil mi teplý čaj na zahřátí. Tolik pozornosti jsem ani nečekala. Byla jsem příjemně překvapená.

Benedikt se se mnou snažil konverzovat německy. Nabídl mi, že pokud je to pro mě snazší, můžeme mluvit anglicky. To jsem ale odmítla. Anglicky jsem uměla a

potřebovala jsem vylepšit svou němčinu. Teď jsem k tomu měla úžasnou příležitost.

„Co budeš zítra ráno dělat?“ ptal se mě se zájmem.

„Chci se podívat na vánoční trhy! Zítra je budou zahajovat. A na Královskou rezidenci, pokud se mi ji podaří najít.“

Benedikt se zasmál. „Dám ti mapu, s tou se neztratíš.“

„Tak to mě ještě neznáš.“ pomyslela jsem si v duchu, ale nahlas jsem nic neřekla. Byla jsem schopná ztratit se i s GPS navigací v mobilu. Když jsem žila v Barceloně, zásadně jsem se vydala opačným směrem a pak dlouho hledala správný směr. Snad se tady hned první den neztratím.

Benedikt mi po večeři ukázal, kde budu spát. Moje postel stála na chodbě u hlavního vchodu, ale k mému štěstí byla hned u topení. Super, aspoň mi nebude zima, zaradovala jsem se.

„Chceš jít jako první do koupelny?“ nabídl mi Benedikt.

„Mně je to jedno. Klidně počkám, až budeš hotový.“

Benedikt se zasmál a zmizel ve svém pokoji, aby z něj asi o minutu později vyšel s ručníkem a pyžamem pod paží. Prošel kolem mě. Já jsem si lehla na postel a vytáhla mobil. Uvědomila jsem si, že jsem našim ještě nenapsala, že jsem dorazila v pořádku. Ale neměla jsem heslo k Wi-Fi. Sakra. Měla jsem se Benedikta zeptat předtím, než se šel vysprchovat. Ale někde tu přece musí být router.

Rozhlédla jsem se po chodbě a vedle Benediktova pokoje jsem uviděla malou skříňku, která blikala žlutým a

oranžovým světlem. Super. Teď ještě aby heslo na skříňce bylo aktuální. Podívala jsem se na název Wi-Fi, našla ho na svém mobilu a stiskla tlačítko „připojit." Otočila jsem skříňku a chystala se naklapat heslo…cože? Tak dlouhé heslo jsem v životě neviděla! Hromada čísel, písmen a zvláštních znaků přes dva řádky. Je to správné heslo? Trvalo mi asi pět minut, než jsem to naklapala do mobilu a potvrdila. Bylo to správné heslo. Opravdu super zabezpečení, zasmála jsem se. Vrátila jsem se do postele a poslala jsem našim zprávu přes Skype. *Už jsem na bytě u Benedikta. Jdu si lehnout. Zítra vám zavolám.*

Právě když jsem odeslala zprávu, vyšel z koupeny Benedikt s mokrými vlasy.

„Můžeš se připojit na Wi-Fi." nabídl mi, když mě viděl s mobilem v ruce.

„Už se stalo. Ale děkuji." usmála jsem se na něj.

Benedikt mi úsměv vrátil.

„Tak já už si jdu lehnout. Ale budu ještě chvíli vzhůru, takže kdybys něco potřebovala, klidně zaklepej na dveře."

„Dobře, díky."

„Máš vůbec sprchový gel a šampón? Mám tu pro tebe ručník, jestli potřebuješ."

„Ne, já mám všechno. Moc děkuji."

Byla jsem naprosto vytočená. Tolik pozornosti jsem opravdu nečekala.

„Tak dobrou noc."

„Dobrou." odpověděla jsem mu s úsměvem.

Počkala jsem, až Benedikt zmizí v pokoji, a otevřela jsem svůj kufr. Vytáhla jsem z něj sprchový gel a ručník a

zamířila do koupelny. Vlasy si dnes umývat nebudu. Je pozdě a stejně nevím, jestli tu mají fén. A už se mi nechce otravovat Benedikta.

V koupelně měli sprchový kout. Zamkla jsem za sebou, svlékla si propocené oblečení a vlezla do sprchy. Bylo příjemné cítit teplou vodu na ztuhlých krčních svalech. Ještě pořád mi nedocházelo, že jsem v Mnichově. V Německu. Byla jsem nedočkavá, co mě druhý den čeká. A jestli se mi tu bude líbit.

Ráno mi Benedikt dal klíče od domu, na mapě mi silně vyznačil, kde bydlíme, pro případ, že bych se ztratila, a popřál mi hodně zábavy při návštěvě Mnichova. On sám musel ten den do práce.

K mému překvapení se mi podařilo najít stanici metra bez potíží. Dokonce jsem i správně přestoupila, abych se dostala na Karlovo náměstí.

Když jsem vyšla z metra, nemohla jsem uvěřit vlastním očím. Nádherná vánoční výzdoba, stánky se svařeným vínem a obrovská ledová plocha, na které bruslily děti. Byla jsem nadšená!

Procházela jsem se od Karlova náměstí až k Mariánskému náměstí. Celou cestu lemovaly vánoční trhy. Byla to nádhera! Rozhlížela jsem se nalevo a napravo, prohlížela si ručně dělané dekorace a betlémy a dýchala pravou vánoční atmosféru.

Zastavila jsem se u jednoho stánku a koupila jsem si svařené víno s *Amarettem*. U dalšího stánku jsem si koupila *Currywurst* – buřt s kari omáčkou. Bylo to výborné, ale bylo

toho příliš. Snědla jsem jen polovinu a zbytek jsem musela vyhodit.

Dostala jsem se na Mariánské náměstí, kde se mi naskytl krásný pohled na radnici. Nádhera! Z tolika krásy se mi točila hlava. Všechno, co jsem tu až doteď viděla, bylo prostě dokonalé, nádherné, přepychové. Musí být úžasné žít v takovém městě!

Podle mapy jsem měla projít Mariánským náměstím a vydat se doleva, abych našla Královskou rezidenci. A tak jsem procházela vánočními trhy, až jsem se dostala do malé uličky plné butiků. O sto metrů dále už se mi naskýtal pohled na budovu opery a nalevo od ní stál můj cíl. Byla jsem překvapená, že se tu všechno dá tak snadno najít.

Vstup do rezidence nebyl levný, ale stálo to za to. Tolik zlata a krásy na jednom místě jsem nikdy předtím neviděla. Byl to luxus! Moc se mi tam líbilo – nejraději bych tam zůstala napořád. Ale nemohla jsem. A tak jsem se na závěr dne šla projít do Anglických zahrad – největšího parku na světě. Protéká jím řeka *Isar*. A na jednom z vedlejších toků této řeky se dá surfovat.

Po procházce jsem byla promrzlá na kost. Navíc jsem si vzala kozačky na podpatku a už mě vážně bolely nohy. Chystala jsem se proto vrátit se do bytu, když mi od Benedikta přišla zpráva – skončil v práci dřív a chtěl mi ukázat vánoční trhy na *München Freiheit*. Oh jé! Nejraději bych mu to odřekla, ale bylo mi to hloupé. A tak jsem mu napsala, že tam s ním ráda zajdu a ať mi napíše stanici metra, na které se sejdeme.

Benedikt mě objal na přivítanou a zeptal se, co jsem dnes dělala a jak se mi v Mnichově líbí. Pověděla jsem mu svou lámanou němčinou, že je tu krásně, a snažila se vzpomenout na názvy míst, která jsem navštívila. Benedikt se mnou měl neuvěřitelnou trpělivost. Nikdy mě nepřerušoval, když jsem mluvila. A i když nejspíš nedávalo smysl, co jsem povídala, vždycky to správně pochopil, protože mi na konci mého proslovu dělal resumé.

Na trzích na *München Freiheit* jsme si společně dali svařené víno, potom i něco k jídlu a pak jsme se vydali na procházku nočním Mnichovem. Benedikt mi ukázal Národní knihovnu, ze které jsem byla doslova nadšená. Nacházela se v historické budově a i v nočních hodinách tam měli otevřeno.

Prošli jsme vstupními dveřmi a vyšli po širokých mramorových schodech do prvního patra. Tam byly vystaveny busty významných osobností, které žily v Mnichově. Prohlížela jsem si tapetované zdi a sochy u vchodu. Za skleněnými dveřmi byla moderní studovna. Pohodlná červená pohovka se táhla celým středem místnosti. A napravo byla recepce. Přes tu se ale dalo dostat jedině s platným průkazem, a ten ani jeden z nás neměl. Třeba si ho jednou nechám udělat, pomyslela jsem si z legrace.

Po návštěvě knihovny jsme se vydali dál na Odeonské náměstí. Benedikt mi vyprávěl dějiny, které se týkaly Hitlera a druhé světové války, ale bohužel jsem mu tenkrát nerozuměla. Moje němčina ještě nebyla dost dobrá, abych pochytila něco o historických pojmech. Ale usmívala jsem

se na něj a zdvořile přikyvovala na všechno, co mi říkal. Stejně si musel všimnout, že mu vůbec nerozumím. Ale nevzdával to se mnou.

Leopoldovou ulicí jsme se vraceli k *München Freiheit*. Tam jsme ještě prošli okolo obrovské sochy „Kráčejícího muže“ a pak jsme se jen tak potulovali po městě. Domů jsme se dostali až kolem půlnoci.

V bytě mi Benedikt opět uvařil čaj a připravil něco k jídlu. Byl moc milý. A byl opravdu rád, že jsem tam s ním. Povídali jsme si ještě asi půl hodiny, než jsme se objali na dobrou noc a on si šel lehnout do svého pokoje.

Na druhý den jsem měla mít pracovní pohovor v jednom hotelu nedaleko letiště. Snad to najdu bez problémů, pomyslela jsem si. Ještě chvíli jsem se převalovala v posteli, než se mi konečně podařilo usnout.

3. Pracovní pohovor

Hotel jsem našla bez problémů – stejně jako všechno tady v Mnichově. Na chodbě v hotelu už čekalo několik uchazeček a uchazečů. Nebyla možnost se posadit, a tak jsme asi hodinu stáli na chodbě, než přišla osoba odpovědná za průběh akce.

Všichni jsme vešli dovnitř. Na stolech byly připraveny naše jmenovky, poznámkový papír a pera. Usadili jsme se a začala prezentace. Paní představila sebe i společnost, pro kterou bychom měli pracovat. Poté nás čekal test: rozpoznat vlajky států, rozhovor v angličtině, do kterého jsme měli doplnit chybějící slova, a něco málo ze zeměpisu Evropy. Test trval asi 10 minut, pak jsme museli všichni opět na chodbu.

Stáli jsme tam a čekali. Nikdo se s nikým nebavil. Byl to velice zvláštní pocit. Každý tam byl sám za sebe. Že by všichni byli natolik nervózní, aby se nedokázali bavit s ostatními? Já jsem nenavazovala rozhovor, protože jsem neuměla dobře německy a nevěděla jsem, o čem bych si měla povídat. Ale bylo tam spousta Němek a ty se mezi sebou taky nebavily. Něco bylo špatně....

Asi po dalších 15 minutách začala vedoucí pohovoru vyhlašovat jména dívek, které se měly vrátit do zkušební místnosti. Nejdřív jsem si myslela, že jsou to uchazečky, které postoupily do dalšího kola. Takže když jsem neslyšela svoje jméno, jen jsem smutně sklopila hlavu a pomalu jsem se chystala odcházet. Vtom se ale dveře místnosti znovu otevřely a se sklopenou hlavou odcházely

jmenované dívky k východu. Takže jsem pochopila, že je volali, aby jim oznámili, že testem neprošly.

My ostatní jsme byli svoláni do zkušební místnosti o chvíli později. Pokračovali jsme do druhého kola: prezentace v angličtině. Na toto téma jsem nebyla připravená. Mé jazykové schopnosti byly výborné, vždyť mám *First Certificate*, ale vůbec jsem netušila, co o sobě mám povídat.

Více než polovina uchazeček a uchazečů už měla zkušenosti s odbavováním cestujících na letišti. Povídali o tom, co se jim na práci na letišti líbí a proč by rádi pracovali právě u této letecké společnosti. Pak jsem přišla na řadu já. Představila jsem se a řekla jsem, že sice žádnou zkušenost s prací letušky ani s prací na letišti nemám, ale že se ráda učím nové věci a že rozhodně nebudou litovat, pokud mě přijmou. No, asi je to nepřesvědčilo, protože po 15minutové pauze mě spolu s dalšími pěti uchazečkami zavolali, aby se s námi rozloučili.

Ale já jsem nebyla zklamaná. Byla to pro mě ohromná zkušenost. Stejně jsem si nedokázala představit sama sebe jako letušku. Při každém vzletu mi hučí v uších a srdce mi nepravidelně bije. Ale zkusit jsem to prostě musela. Možná jsem byla i trochu ráda, že to nevyšlo. Aspoň se můžu poohlédnout po něčem jiném, třeba po práci na recepci. Ovládám přece jazyky a mám i praxi v oboru. Uvidím, co na trhu práce najdu. Psala jsem Benediktovi. *Tak mě bohužel nevzali. Jsem na cestě do tvého bytu.*

Benedikt z toho byl snad víc zklamaný než já. *To mě hrozně moc mrzí. Moc jsem ti to přál. Opravdu hrozná škoda.*

„Chudák.“ pomyslela jsem si. Zas o tak moc přece nešlo. Nebo že by byl zklamaný kvůli tomu, že v Mnichově nezůstanu? Zasmála jsem se té myšlence.

Benedikt se vrátil domů kolem páté hodiny. Půjčil mi své druhé kolo a jeli jsme se projet do Olympijského parku. Ukázal mi místa v Mnichově, která jsme spolu ještě nenavštívili. A pak mi zase připravil večeři a uvařil horký čaj. Posadili jsme se spolu do kuchyně a povídali jsme se.

„Co teď budeš dělat?“ ptal se mě se zájmem.

„Vůbec netuším.“ přiznala jsem popravdě. „Možná začnu studovat němčinu a potom si tu zkusím najít práci. Ráda bych zase někam do ciziny. Neumím si představit celý život u nás na vesnici.“

Mnichov se mi líbil a s Benediktem mi bylo moc dobře. Tak dobře, že jsem si zase dokázala představit život ve městě a byt sdílený s dalšími mladými lidmi. Vždyť Benediktovi spolubydlící byli tak super! Jenže se svou němčinou tady nemám šanci. To jsem moc dobře věděla.

Před spaním jsme se společně podívali na film. Byla to komedie a já jí skoro nerozuměla. Ale snažila jsem se pochytit aspoň pár slov, abych věděla, o co jde.

Tu noc jsme se rozloučili silným objetím. Měla jsem se na druhý den vracet zpátky domů a můj autobus vyjížděl kolem šesté hodiny ráno. S Benediktem už jsme se neměli vidět.

Poděkovala jsem mu za to, že mi dělal průvodce a za to, že se o mě moc hezky staral. Byl smutný, že se nezdržím déle. „Ještě jsi toho z Mnichova tolik neviděla!“

„Já zase přijedu. Třeba někdy na jaře,“ slíbila jsem.

„Budu se těšit.“ mrkl na mě.

To ještě netušil, že jsem v té době vůbec neměla v plánu znovu přijet. Chtěla jsem se zaměřit na studium němčiny, vyřešit vztah s přítelem a potom si zkusit najít práci někde v Německu. Nebo ve Švýcarsku. Anebo v Rakousku. Vždyť Vídeň je přece tak blízko! Mohla bych každý víkend domů. Ale tuhle myšlenku jsem Benediktovi nesdělila.

4. Hledání práce

Den po příjezdu domů jsem ani nevylezla z postele. Odpočívala jsem a vzpomínala na Benedikta. Choval se ke mně tak krásně! Nikdy se ke mně nikdo nechoval tak pozorně jako on. Nikdy mi žádný kluk nepřipravil čaj, večeři, svačinu. Tolik pozornosti jsem nikdy nezažila. Jsou všichni Němci takoví? Nebo jenom Benedikt? Dost už. Rozhodla jsem se přece, že nejdříve musím ukončit svůj vztah s Vojtou, než začnu plánovat budoucnost s někým jiným! Vyčetla jsem si v duchu.

Na druhý den jsem se začetla do článku, který změnil celý můj pohled na svět. Začínal slovy: *Rozhodla jsem se žít sama. Ale ne proto, abych se odloučila od lidí, nýbrž proto, abych našla sama sebe. Rozhodla jsem se věnovat víc času věcem, které mám ráda a díky kterým se cítím živá. Rozhodla jsem se víc číst, víc psát, víc tančit, víc zpívat, víc se smát a být šťastná sama se sebou. Chci se vzdát negativních myšlenek a návyků. Rozhodla jsem se dát sama sobě tolik lásky a péče, kolik očekávám od druhých. Chci se zamilovat sama do sebe.*

Tohle bylo něco, co se mnou rezonovalo. Žít sama pro sebe. Hýčkat se. Mít se ráda. Mám se ráda? Nevěděla jsem.

Několik příštích dnů jsem strávila doma a přemýšlela o svém životě. O tom, jak by měla vypadat moje budoucnost. Kde se vidím za pět, deset, dvacet let? Na to se mě vždycky ptali na všech pracovních pohovorech, ale já jsem na tu otázku popravdě nedokázala odpovědět. Bylo mi už dvacet šest let a pořád jsem se hledala.

Týden po návratu z Mnichova jsem se oficiálně rozešla s Vojtou. Sdělila jsem mu, že chci jet pracovat do ciziny a že nesdílím jeho životní postoj. Pak jsem začala hledat nabídky práce v okolí Mnichova a zjišťovat, jaké mají požadavky na recepční. Němčina na komunikativní úrovni. Co to znamená? B2? C1? Já jsem se přece s Benediktem docela dobře dorozuměla.

Našla jsem několik zajímavých pracovních nabídek. Co jsem ale potřebovala, byl dobře připravený životopis a motivační dopis. A s tím mi mohl pomoci Benedikt. Trávili jsme tehdy spolu každý den minimálně několik hodin na *Skypu*. A čím víc jsme si psali, tím víc jsem zjišťovala, že máme hodně podobných zájmů. Že náš životní styl je podobný. Že máme tolik věcí, o kterých si můžeme hodiny povídat, aniž bychom se nudili. Ještě teď si pamatuji, jak mi Benedikt napsal:

Už si píšeme 6 hodin na Skypu. To je můj rekord. Nikdy jsem si tak dlouho s nikým nepsal.

To mě pobavilo a zároveň potěšilo. Ať jsem chtěla nebo ne, začalo se mezi námi něco dít. Začali jsme se víc a víc sbližovat. Psali jsme si o svých přáních, o svých snech, o svých obavách. Líbilo se mi na něm, že mi pokaždé odpověděl na moje otázky, ať už byly jakékoliv.

2. 1.2016

Ahojky Naty!

Mám pro tebe úžasnou novinu! Odpověděli mi z jednoho hotelu na mou žádost o zaměstnání. Jsem tak šťastná! Pojedu znovu do Mnichova! Benedikt je z toho nadšený – asi proto, že mě znovu

uvidí. Mám pocit, že ke mně cítí něco víc než jen přátelství. Nebo si to nalhávám?

Benedikt mi pomohl psát odpovědi na pozvánky na pracovní pohovory. Tvořili jsme skvělý tým. Na začátku ledna jsem dostala tři pozvánky k pracovnímu pohovoru na recepci – dvě v Mnichově a jednu u Šternberského jezera.

Když jsem Benediktovi psala, jestli můžu už 10. ledna přijet do Mnichova, tak mi na to odpověděl: *Ty můžeš přece přijet vždycky, i když já nebudu doma. Vždy budeš moci spát v mém bytě, s tím není žádný problém*. Moc mě to potěšilo. Je tak milý a tak pozorný. Chová se ke mně tak hezky!

4. 1. 2016

Ahoj Naty,

Dneska ráno mě probudilo slunce. Bylo mi tak krásně! Svět byl najednou neskutečně nádherný. Cvičila jsem jógu, nasnídala se a učila se německy. A pak jsem začala myslet na Benedikta. Víš, že mi s ním bylo moc dobře? Snad se nezačínám zamilovávat. To by mi ještě scházelo!

Od toho dne, co jsem Benediktovi napsala, že přijedu do Mnichova, jsem o něm víc neslyšela. Nechápala jsem to. Proč se mi přestal ozývat? Už ani na Skype nechodil. Co se to s ním stalo? Poslední dny jsem měla pocit, že se mezi námi začalo něco odehrávat. A teď nic. Byly to jen moje představy? Byla jsem zmatená a jednoho dne mi to

nedalo a napsala jsem Benediktovi. Odpověď mi přišla až den před návratem do Mnichova.

Všechno je v pořádku, nic se neděje. Uvidíme se zítra!

Byla to neutrální odpověď. Takže jsme jen přátelé? Taky dobře. Aspoň si zbytečně nebudu komplikovat život. A navíc, kdo ví, jak dopadnu na pracovních pohovorech.

5. Opětovné setkání

10. prosince jsem se znovu vydala do Mnichova. Byla jsem nervózní. Poslední dobou jsem myslela na Benedikta až příliš. Představovala jsem si, jaké by to bylo, kdyby byl můj přítel. Ale on nehledal vážný vztah. Napsal mi to. To jen já jsem si dělala falešné iluze a snila každou noc o tom, jak by náš společný život mohl vypadat.

Benedikt na mě čekal na stejné zastávce metra jako posledně.

„Jaká byla cesta?“ zeptal se a objal mě na přivítanou.

„Dlouhá.“ řekla jsem popravdě, protože mě nic jiného nenapadlo.

Benedikt mi vzal kufr a společně jsme se vydali k jeho kolu. Po cestě se mně ptal na všechno možné: na nové zaměstnání, na to, co jsem dělala, když jsem byla doma... Choval se ke mně mile, stejně jako vždycky. Ale žádná známka toho, že by do mě byl zamilovaný. Povzdechla jsem si. Opravdu jsem pustila uzdu své fantazii, když jsem si myslela, že by se do mě Benedikt mohl zamilovat. Do mladé holky ztracené ve světě.

Když jsme se dostali domů, zeptal se mě, co bych ráda dělala. „Pojedeme se projet do Olympijského parku!“ navrhla jsem.

Byl krásný slunečný den, a i když byla zima, potřebovala jsem trochu vzduchu a pohybu po těch náročných hodinách v autobuse.

Pořádně jsme se oblékli a vydali se na projížďku. Přijeli jsme až na místo, odkud byl nádherný výhled na celý Mnichov a na Allianz Arenu.

Posadili jsme se na lavičku a Benedikt mě objal kolem ramen. Strnula jsem. Tolik důvěrnosti jsem od něj opravdu nečekala. Co mám dělat? Je to přátelské gesto? Nebo něco víc? Začalo mi divoce bít srdce.

„Jsem moc rád, že jsem opět s tebou." pronesl po chvíli.

Cože? Myslí to vážně? Nedokázala jsem přemýšlet. Moje srdce bušilo jako o život. A já se nezmohla na jedinou větu, ba co víc, ani na jediný pohyb. Stěží jsem mohla dýchat. Seděla jsem vedle něho jako socha. Ani jsem se na něj nemohla podívat. Nerozuměla jsem mu. Co ode mě očekává? Vždyť mi přece několikrát důrazně napsal, že nechce žádný vztah. Že nikoho nehledá.

Chvíli jsme seděli na lavičce a odpočívali. Pak jsme se zvedli a jeli zpátky domů. Celou cestu jsem musela přemýšlet. Je do mě Benedikt zamilovaný? Možná je nesmělý a má ze mě strach. Možná je ještě víc zmatený než já. Ani na jediný okamžik mě nenapadlo, že by si se mnou mohl jen hrát. Byl přece tak čestný a upřímný!

Po příjezdu domů mi Benedikt opět připravil večeři a uvařil čaj. Choval se ke mně ještě pozorněji než při mé první návštěvě. Ale já jsem byla chladná a odtažitá. Snažila jsem se zachovat si odstup. Nechápala jsem jeho chování a potřebovala jsem klid, abych všechno vstřebala.

Večer jsme se u něj v pokoji dívali na film. Chvíli jsme leželi vedle sebe v posteli, ale pak mě k sobě Benedikt

přitáhl a leželi jsme spolu v objetí. Jak moc mi blízkost nějakého muže chyběla! Ležela jsem Benediktovi v náručí a poslouchala, jak mu bije srdce. Cítila jsem jeho teplo. A mé srdce se začalo znovu otevírat. Znovu jsem začala cítit lásku a bezpečí. Znovu jsem zažívala něčí péči. Moc se mi ten pocit líbil.

Film byl u konce. Co bude teď? Napadlo mě a dostala jsem strach. Rychle jsem vyskočila z postele. „Už si půjdu lehnout." pronesla jsem.

„Dobrou noc." Benedikt mě objal a políbil do vlasů. Nebyla na něm znát ani jediná známka zklamání. A to mě potěšilo. Nechtěla jsem být s někým, kdo na mě naléhá.

Lehla jsem si do postele a snažila jsem se na něj nemyslet. Chtěla jsem si odpočinout. Druhý den mě totiž čekal pracovní pohovor.

6. Další pracovní pohovory v Mnichově

A tak jsem stála tady. Na ulici v Mnichově. V zimě a v pološeru jsem hledala hotel, kde se měl konat můj pracovní pohovor. Hotel *Bayern City* a hotel *Bayern Inn*. V jednom z nich jsem měla prožít nejhorší okamžiky svého života. A v jednom z nich jsem měla poznat člověka, který mi zásadním způsobem změnil život. Dva hotely, jeden příběh. A můj příběh začíná právě tady. Na ulici před hotelem *Bayern City*…

Vešla jsem polozmrzlá do hotelového lobby. Ano, polozmrzlá. Zezačátku mi na ulici zima nebyla, ale než jsem se dostala až do hotelu, tak jsem byla zmrzlá na kost. V hotelu bylo naštěstí příjemné teplo.

U vchodu jsem spatřila dva recepční. Přišla jsem k jednomu z nich a oznámila mu, že tu mám dnes pracovní pohovor s panem Buchmannem. Recepční mi řekl, že se mám na chvíli posadit do kavárny a že za mnou pošle pana Buchmanna. Ještě jsem se ho zeptala, kde jsou toalety.

"Po schodech dolů." ukázal mi recepční.

Po návratu z toalet jsem se posadila do kavárny a čekala. Soustředila jsem se na svůj nádech a výdech. Nebyla jsem tak nervózní. Věděla jsem, že na mě čeká víc pohovorů, a tohle jsem brala jen jako trénink.

Prohlížela jsem si prostředí kavárny. Barový pult byl ozářený fialovým světlem a působil velmi elegantně. Několik křesel v designovém stylu a stolky se svíčkami. V druhé části kavárny byly pohovky a stolky s květinami. Opravdu působivé. A moc hezké.

Asi po pěti minutách ke mně přistoupili dva muži v obleku. Usmáli se na mě a představili se: Michael Schuster, majitel hotelu, a Carsten Buchmann, manažer hotelu. Posadili jsme se a začali si povídat.

Pan Schuster mi řekl, že vlastní dva hotely – *Bayern City,* ve kterém jsme se právě nacházeli, a *Bayern Inn*. Ten se nacházel u vlakového nádraží. A právě do něj sháněli novou recepční.

„Dostali jsme Váš životopis. Můžete nám ještě sama říct, jakou máte zkušenost s prací na recepci?“ zeptal se mě pan Schuster.

„Pracovala jsem 6 měsíců na recepci v hotelu *Novotel* v Barceloně. *Novotel* je čtyřhvězdičkový hotel s 154 pokoji. Starala jsem se o check-in a check-out, o noční uzávěrku, o kontrolu rezervací…“

„Pracovala jste někdy na recepci sama?“ skočil mi do řeči pan Buchmann.

„Ano, v době vánočních svátků. Dva týdny po nástupu mě nechali pracovat celý týden samotnou.“

„A jak jste to zvládala?“

„Neměla jsem s tím nejmenší problém.“ odpověděla jsem podle pravdy.

Oba muži vypadali spokojeně. Pan Schuster držel v ruce můj životopis a povídal něco panu Buchmannovi. O čem se bavili, bohužel nevím. Měla jsem problém jim rozumět. Vždy, když se mě na něco ptali, museli mi to aspoň dvakrát zopakovat, protože jsem jim nerozuměla. Na konci pohovoru mi ale nabídli zkušební den – a to už příští týden.

Byla jsem nadšená. Pan Buchmann mi napsal seznam dokumentů, které potřebuji pro to, aby mě mohli zaregistrovat jako svou pracovnici: potřebovali ohlášení trvalého pobytu a číslo sociálního pojištění. Neměla jsem ani jedno, ani druhé, ale slíbila jsem jim, že si to do pozítří zařídím a pošlu jim to faxem.

Rozloučili jsme se podáním ruky. Byl to moc příjemný pohovor. A rychlý. Trval asi jenom 10 minut.

V metru jsem psala Benediktovi, že jsem se jim líbila a že mi nabídli zkušební den. Byl z toho nadšený a blahopřál mi. Kéž by mě přijali!

Když jsem se vrátila na byt, lehla jsem si do Benediktovy postele a odpočívala. Všichni spolubydlící byli doma a nemohla jsem v klidu spát na chodbě – tam, kde byla moje postel. Napsala jsem to Benediktovi. *Odpočívám v tvojí posteli. Doufám, že ti to nevadí.*

Vůbec ne, spíš naopak. Jeho odpověď mě potěšila. Třeba jsou věci přece jen jinak, než jsem si myslela. Třeba o mě opravdu stojí. To ukáže až čas.

Po několika minutách mi přišla další zpráva od Benedikta: *Dnes večer bude cestopisná přednáška o Austrálii. Chceš, abychom na ni jeli?*

Moc ráda. Odpověděla jsem se a už tehdy jsem se na přednášku s Benediktem moc těšila.

Benedikt přišel domů pozdě kvůli práci. Ale i tak jsme pořád měli čas sednout na kola a jet do města. Benedikt měl naštěstí dvě kola: jedno do města a druhé do hor. Proto jsme mohli jezdit všude spolu.

Na přednášku jsme přijeli s předstihem. Koupili jsme si pivo a našli si místa v zadní řadě. Kluk, který přednášku organizoval, projel skoro celou Austrálii na kole. Připravil si krásnou prezentaci prokládanou fotkami a videi, takže mě ani tak nemrzelo, že všemu nerozumím. Po přednášce jsme se zastavili u Benediktova kamaráda na večeři. A poté jsme zamířili domů.

Druhý den mě čekal pracovní pohovor v jednom čtyřhvězdičkovém hotelu na Mariánském náměstí. Vzhledem k tomu, že první pohovor probíhal bez problémů, na druhý pohovor jsem se nepřipravovala.

Když jsem vešla do hotelu, nemohla jsem uvěřit vlastním očím. Takový luxus! Obrovské lobby a nádherná japonská restaurace s neuvěřitelnou výzdobou. Zamířila jsem k recepci a nahlásila se.

Recepční mi řekl, že se mám na chvíli posadit. Pak se mně ještě zeptal, jestli si dám něco k pití. Vůbec jsem takovou otázku nečekala, tak jsem raději ze zdvořilosti odmítla.

Hotel *Fernandéz* – dívala jsem se na něj na internetu. Na fotkách působil krásně, ale ve skutečnosti byl ještě mnohem krásnější. Cena za pokoj se pohybovala od 200 € nahoru. Dokázala jsem si představit, že se tady klientům parkují i auta a zpívají písničky na dobrou noc.

Po chvíli čekání ke mně přišla velmi sympatická paní. Představila se mi. Byla to front-office manažerka – starala se o chod recepce. Jedna recepční odjížděla do ciziny a hledali někoho na její místo.

Paní Luengo, jak se mi představila, mi povídala o hotelu a o činnostech, které bych měla vykonávat. Pak mě požádala, abych jí pověděla o svých pracovních zkušenostech. S tím jsem vůbec nepočítala a nepřipravila jsem se na to. Vždyť u prvního pohovoru jsem skoro vůbec nemusela mluvit!

„Studovala jsem na Vysoké škole báňské obor ekonomika cestovního ruchu. Pak jsem dva roky studovala ve Španělsku v rámci projektu Erasmus. Tam jsem úspěšně dokončila své studium a napsala bakalářskou práci, kterou jsem prezentovala jak ve španělštině, tak v češtině."

Moje němčina byla trhaná a dělala jsem spoustu gramatických chyb. Ale paní Luengo mě poslouchala se zájmem.

„A co jste dělala v podniku *Ticket Ibérica*?"

To bylo asi to nejtěžší z celého mého životopisu: vysvětlit v němčině, že jsem pracovala u jedné technologické firmy, která vytvořila novou platformu pro online prodej vstupenek. Jak mám té paní vysvětlit v němčině všechno, co jsem tam dělala? Ach jo! Naštěstí paní Luengo pocházela ze Španělska, a tak mi nabídla možnost popovídat si s ní ve španělštině. Ještěže tak. Jinak bych jí to asi nikdy nevysvětlila.

Zbytek pracovního pohovoru jsme vedly ve španělštině. Paní Luengo mě provedla po hotelu a zeptala se mě, jestli si troufám na práci recepční tady. Přikývla jsem. Vždyť přesně z toho důvodu jsem tady!

Dostala jsem pozvánku na zkušební den. Také příští týden, ale ve čtvrtek. To bude úžasná zkušenost!

7. Ach, ten Benedikt!

14. 1. 2016

Ahojky Naty!

Jsem v Mnichově! Už mám za sebou první dva pracovní pohovory a příští týden mám zkušební den v jednom tříhvězdičkovém a jednom čtyřhvězdičkovém hotelu! Zítra mám celé dopoledne na to, abych si vyřídila všechny potřebné dokumenty, například potvrzení o trvalém pobytu. Nemám tu zatím trvalý pobyt, ale Benedikt mi nabídl, že se můžu zaregistrovat u něj. Pomohl mi vyplnit dokumenty a zítra je musím zanést na úřad. Po obědě jedu zpátky do Česka, abych si přivezla zbytek věcí.

Ale opravdový důvod, proč ti píšu, je Benedikt. Teď spolu ležíme v posteli a on si hraje hry na mobilu. Pravdou je, že jsem si ho chtěla držet od těla a první noc se mi to podařilo. Jenomže druhou noc jsme se spolu milovali a od té doby spolu chodíme. Tráví se mnou veškerý svůj volný čas. A když se mi nikam jet nechce, tak je se mnou doma jen proto, aby mi dělal společnost. Říká mi, že je mu se mnou moc dobře. Myslím si, že se k sobě hodíme. Je mi s ním moc dobře. Máme společné zájmy. A skoro celou dobu si povídáme. Chodíme spolu do klubů, vídáme se s jeho přáteli. Benedikt mě všude představuje jen jako svou kamarádku, ale mezi námi je něco víc. Dokonce mi nabídl, že u něj můžu zůstat, dokud si nenajdu ubytování. A prý nemusím spěchat…, že by se přece jenom zamiloval?

Ten večer jsme s Benediktem vařili večeři pro všechny spolubydlící. Slavili jsme to, že se stěhuji do Mnichova. Pozvali jsme i pár přátel, otevřeli víno a popíjeli, povídali

jsme si. Benedikt ke mně byl stále pozornější. Měla jsem pocit, jako by snad měl strach, že odjedu a už se nevrátím. Dokonce i když jsme spolu spali v objetí, mě držel tak pevně, že jsem skoro nemohla dýchat. Jako by měl strach, že mu uteču. Bylo to moc krásné a já jsem si připadala jako ve snu. Konečně krásný vztah.

Jen v mém podvědomí mi neustále zvonil alarm a v hlavě mi zněly věty, které mi v prosinci napsal přes Skype. *Nechci se vázat, nehledám žádný stálý vztah. Nechci se ženit ani mít děti.* Ale nevěnovala jsem tomu pozornost. Lidé se přece mění. A Benedikt je do mě rozhodně blázen!

Ráno jsem vstala už kolem půl šesté. Ani jsem nesnídala a vyrazila jsem přímo na úřad, abych se zaregistrovala k trvalému pobytu v Mnichově. Úřad otevíral až v sedm, ale už o půl sedmé byla před budovou řada minimálně 30 lidí. Ještě že jsem přišla tak brzo, jinak bych to snad ani dnes nestihla vyřídit.

Stoupla jsem si do řady a čekala. Doufala jsem, že mám všechny potřebné dokumenty pro registraci. Jestli mi řeknou, že to nestačí a musím přijít znovu, tak mě asi trefí šlak.

Naštěstí jsem ten den stihla všechno vyřídit. Benediktův spolubydlící naskenoval dokumenty, které jsem dostala, a já jsem je hned poslala panu Buchmannovi. Uf, jedna část úkolů splněna.

Do Česka jsem cestovala jen s batohem. Kufr jsem tady nechávala. Nechtěla jsem ho pořád vozit sem a tam. Právě jsem stlala postel, když se Benedikt vrátil domů.

„Nech si kufr u mě v pokoji. Tady nikomu překážet nebude.“ navrhl mi. Přikývla jsem.

„Už musím jít na autobus.“ oznámila jsem mu po chvíli.

Benedikt mě objal. Zmáčkl mě tak silně, že jsem chvíli nemohla popadnout dech. Čeho se bojí? Opravdu má strach, že už se nevrátím? Přišlo mi to legrační.

„Tady, náhradní klíč. Vezmi si ho s sebou. Tak sem můžeš kdykoliv přijet, i kdybych nebyl právě doma.“ Benedikt mi vtiskl do dlaně kovový klíč. Dává mi klíč od svého bytu? Nemohla jsem tomu uvěřit. Takže to se mnou myslí vážně. Proč by mi jinak dal klíč od bytu? Ještě jednou jsem ho objala a vydala se na autobusové nádraží.

V autobuse jsem seděla a snila o budoucnosti. Už teď jsem se těšila, až se vrátím zpátky do Mnichova a až opět budeme spolu. Bude to krásný vztah. Krásný život. Čeká mě krásná budoucnost. Ale vnitřní hlas mě stále upozorňoval, že něco není v pořádku. Nechtěla jsem ho poslouchat. A tak jsem napsala Benediktovi zprávu přes WhatsApp, abych se ujistila, že je všechno v pořádku.

Začaly ve mně hlodat pochybnosti, když mi ani po šesti hodinách neodepsal na zprávu. Určitě má moc práce. Uklidňovala jsem se a snažila jsem se zaměstnat. Otevřela jsem e-mail a co jsem rozhodně nečekala: e-mail od Benedikta. A jak dlouhý! Rozbušilo se mi srdce. Něco je přece jen špatně. Měla jsem strach ho číst, ale nakonec jsem se odhodlala.

Ahoj, víš, přemýšlel jsem, jak začít tento e-mail, a dlouho mě nic nenapadlo. Chtěl jsem ti jen říct, že to, co se mezi námi stalo, pro mě nic neznamená. Nechci, aby sis myslela, že mezi námi je víc než jen přátelství.

Já se nechci vázat. Nestojím o vážný vztah. To jsem ti už tenkrát psal přes Skype. Nechtěl jsem, aby ses do mě zamilovala (a doufám, že ses nezamilovala), protože nechci žádný vztah ani žádnou zodpovědnost. Pochopím, jestli už se mnou nechceš mluvit nebo jestli už mě nechceš vidět. Věř mi, že je mi to všechno hrozně líto. Měj se hezky. Benedikt.

Po tváři mi stékaly slzy a já je nemohla zastavit. Všechny moje iluze jsou pryč. Všechno, o čem jsem snila. Všechno to byla lež. Jak já Benedikta nenávidím! Jak mi to mohl jen udělat? Po tom všem, co jsme spolu prožili?

Brečela jsem po zbytek cesty domů. Nemohla jsem zastavit nával smutku a lítosti. Nechápala jsem, co se s ním stalo. Poprvé v životě jsem měla doopravdy zlomené srdce. Nikdy mi ještě nikdo tak neublížil jako Benedikt v ten moment, kdy popřel, že jsme kdy měli nějaký vztah. Jak dětinské to od něj bylo. A jak naivní to bylo ode mě - zamilovat se do kluka, který nechce zodpovědnost a závazky! Nesnášela jsem ho. A nesnášela jsem i samu sebe. A nevěděla, co s tím mám dělat.

8. Rozhodnutí

15. 1. 2016

Ahojky Naty,

Zhroutil se mi celý svět. Benedikt mě nemiluje a nikdy nemiloval. Nikdy to se mnou nemyslel vážně. Napsal mi to v e-mailu, když jsem byla na cestě domů. Celou cestu autobusem jsem probrečela. Prakticky jsem brečela i ve vlaku z Prahy domů. Až po cestě k našim jsem přestala brečet, abych je nevyděsila. Cítím se hrozně. Tak hrozně, že se mi už ani do Mnichova nechce vrátit. Jak mi mohl napsat něco tak příšerného? A proč mi to vlastně psal? Proč mi to nemohl říct, až se vrátím zpátky? Protože je to zbabělec! Blbec, který neví, co vlastně chce. Proč mi nechával klíče od svého bytu, abych, až se vrátím zpátky do Mnichova, mohla přijít přímo k němu, aniž by na mě musel čekat? Přátelské gesto?

Mám tolik otázek a přijde mi, že na ně nikdy nenajdu odpověď. Nikdy, protože se s Benediktem už nemíním nikdy setkat. Je to lhář. Hrál si s mými city. Dobře věděl, co k němu cítím, a i tak se toho nebál zneužít. Jak se mu teď znovu můžu podívat do očí?

Jenomže mám u něj svůj kufr. Už mám i koupený lístek na úterý do Mnichova. Copak všechno své úsilí zahodím jen kvůli nějakému kreténovi, který neví, co chce? Nevím, co mám dělat. Nechci ho už vidět. Ale co budu v Mnichově bez Benedikta dělat?

Ten den jsem byla naprosto zoufalá a zničená. Vymazala jsem si Benedikta z přátel na *Facebooku* a zablokovala jsem si ho na WhatsAppu. Už jsem o něm nechtěla nic slyšet.

Na druhý den jsem pořádala kurz reiki. Musela jsem se uklidnit, meditovat a snažit se, abych nebyla rozrušená. Jak jinak bych mohla žáky zasvěcovat? Naštěstí mi energetická cvičení pomohla zbavit se vzteku a smutku. Vedla jsem dech do každého ze svých energetických center tak dlouho, dokud jsem necítila jen lásku a mír. Byl to ten moment, kdy jsem dokázala Benediktovi odpustit. Konečně jsem se mohla soustředit jen sama na sebe a na kurz reiki.

Další den jsem už byla klidnější. Dokonce jsem dokázala Benediktovi odepsat i na jeho e-mail. Napsala jsem mu, že je zbabělec a že se bojí zamilovat se. Ale že to chápu. Je to cesta, kterou si zvolil, a já ho k ničemu nebudu nutit. Nejsem si jistá, jestli se spolu ještě někdy uvidíme, ale přeji mu hodně štěstí a úspěchu v životě.

Ani jsem nenapsala, že v úterý přijedu do Mnichova. Měla jsem v plánu přijít do Benediktova bytu a zůstat v něm, dokud nenajdu nějaké ubytování – přesně tak, jak mi to tenkrát nabídl. A bylo mi jedno, jestli se se mnou bude bavit nebo ne. Nemůže mě teď přece nechat na ulici.

19. ledna 2016 jsem přijela do Mnichova a zamířila jsem do Benediktova bytu. Nevěděla jsem, jestli bude doma. Byla jsem nervózní. Nevěděla jsem, co mu řeknu. A co udělám, až ho uvidím. Začnu po něm házet věcmi? Začnu na něj křičet?

Přišla jsem až před jeho byt. Rozbušilo se mi srdce. Vstoupila jsem do bytu. Světlo v jeho pokoji bylo rozsvícené. Zaklepala jsem na dveře. Nic se neozývalo.

Vešla jsem. Pokoj byl prázdný, ale na židli ležel jeho mobil. Aha, Benedikt nebude daleko, pomyslela jsem si. Lehla jsem si do jeho postele. Ani nevím proč. Bylo to to jediné, co mě v tu chvíli napadlo. Nedokázala jsem vůbec uvažovat. Věděla jsem jen, že ho potřebuji vidět. Potřebuji si s ním vyříkat tolik věcí!

Zapnula jsem si počítač a prohlížela jsem si *Facebook*, když vtom jsem uslyšela bouchnutí dveří. Měla jsem srdce až v krku. Je to Benedikt? Ani jsem nedýchala. Najednou se otevřely dveře a v nich stál Benedikt. Podíval se na mě. A já zase na něho. Vypadal překvapeně. A já se v tu chvíli musela začít smát. Všechna nervozita ze mě opadla. Byla jsem ráda, že ho zase vidím, protože největší strach, který jsem kdy měla, byl ten, že už ho nikdy nespatřím.

„Ty mě nechceš zabít?“ ptal se mě zmateně.

„Před minutou jsem ještě chtěla, ale teď už ne.“

Vstala jsem a objala ho. Oddechl si. I já jsem si oddechla. Cítila jsem se tak krásně v jeho objetí!

„Ale aby mezi námi bylo jasno – odteď jsme už jenom přátelé, jasné?“ oznámila jsem mu.

„Ano. Jak chceš.“

„Ano, chci. Doufám, že se mi podaří co nejrychleji najít ubytování. Začnu s tím co nejdřív.“

„Rád ti pomůžu.“

Benedikt mi ukázal internetovou stránku, na které lidé sháněli nové členy do sdílené domácnosti. Bylo tam spoustu inzerátů, na které jsem mohla napsat.

Společně jsme zformulovali univerzální zprávu, kterou jsem prostě mohla jen kopírovat a rozesílat na uvedené e-mailové adresy. Ten večer jsem napsala na 20 inzerátů. Snad se mi někdo ozve.

S Benediktem jsme se navečeřeli a pak jsme si zahráli společenské hry. Já jsem vyhrála. Benedikt z toho byl zdrcený. Nerad prohrával. Mě ta výhra ale ten večer těšila víc než jakákoli předešlá. No jo, Benediktovi chybělo analytické myšlení. V tom já jsem expert.

Druhý den mě čekal zkušební den v hotelu *Bayern Inn,* a proto jsem si šla brzo lehnout. Měla jsem vstávat už na osmou! Snad nezaspím... Byla jsem nervózní, ale těšila jsem se. Spala jsem opět ve své oblíbené posteli u topení. A byla jsem rozhodnutá v ní zůstat spát, dokud nenajdu nové ubytování. Do Benediktovy postele se už nikdy nevrátím!

9. První dny v nové práci

Bylo půl osmé ráno a já jsem byla na cestě do hotelu *Bayern Inn*. Přijela jsem metrem až k hlavnímu nádraží a pak pokračovala pěšky. Procházela jsem uličkou, kde se nacházely noční kluby, tančírny a turecké a arabské obchody. Na druhém rohu ulice, mezi kasinem a stánkem se zeleninou, se nacházel malý vchod, nad kterým bylo napsáno „Hotel Bayern Inn."

To snad ne, pomyslela jsem si. Tady mám opravdu pracovat? Vždyť mám strach tudy chodit za bílého dne, ne tak někdy v noci. Je to bezpečná čtvrť? Uklidňovala jsem se tím, že za dva dny mám mít ještě zkušební den v hotelu *Fernandéz*, tak kdyby se mi tu nelíbilo, mám možnost B.

Vešla jsem do hotelu. Vstup byl malinký, jenom chodba, ve které se nacházela recepce. Neviděla jsem žádné lobby ani žádnou restauraci ani kavárnu. Tenhle hotel se ani zdaleka nepodobá hotelu *Bayern City*. Kolik hvězdiček mohl mít? Já bych mu osobně nedala ani jednu. Proboha, jak tu mám celý den vydržet?

Na recepci seděl pán ve středních letech. Přistoupila jsem k němu a lámanou němčinou se mu představila.

„Vítej v našem týmu! Já jsem Manolo!" s nadšením mě přivítal a otevřel dveře na recepci.

Recepce byla hrozně malinká, sotva jsme se do ní oba vtěsnali.

„Prý mluvíš španělsky." mrkl na mě.

„Ano. Popravdě mluvím španělsky líp než německy. Nikdy jsem neměla příležitost procvičovat němčinu.“

„Tak to je dobře. Když něčemu nebudeš rozumět, můžu ti to vysvětlit ve španělštině.“

Manolo pocházel ze Střední Ameriky a už přes 20 let žil se svou ženou z Německa tady v Mnichově, jak se mi hned ze začátku svěřil. Jeho snem ale bylo vrátit se do rodné země. Teď tu měl dvě děti, tak možná až vyrostou…

Pozorovala jsem Manola a dělala si poznámky. Práce mi nepřišla nějak náročná. Dřív jsem pracovala na recepci a až na jiný rezervační systém bylo všechno stejné.

„Tady je klíč od zavazadlového prostoru. Ten se nachází ve sklepě. Klienti si sami zanesou kufry do sklepa, ty jim jen dáš klíče.“ poučoval mě Manolo.

Na recepci bylo rušno. Ještě než všichni hosté odevzdali klíče, už přicházeli noví, aby dostali pokoj nebo si aspoň nechali kufry v zavazadlovém prostoru. Do toho všeho přijel kamion s novým prádlem a další kamion s potravinami – všechno jsme samozřejmě přijímali přes hlavní vchod, takže před hotelem čekala řada klientů jednak na odevzdání klíčů od pokojů, jednak na uložení kufrů, dále vozík se zeleninou a vozík se špinavým prádlem. Výtah a chodbu blokovaly pokojské, které nakládaly špinavé prádlo do vozíku.

„Neboj se, ty budeš mít odpolední směny a ty nejsou tak stresující jako ranní směny.“ uklidňoval mě Manolo, když si všiml mého výrazu zděšení. „Běž se nahoru do prvního patra v klidu nasnídat, já to tady vyřídím.“

Poslechla jsem ho. Přišla jsem do kavárny a oznámila pracovníkům, že mám dnes zkušební den na recepci a že mě Manolo poslal, abych se nasvačila.

Bylo zvláštní, že personál snídal společně s hosty. To jsem v jiných hotelech nezažila. Ale líbilo se mi to. Snídaně byla podávána formou švédských stolů, tak jsem si nabrala ovoce, jogurt, toust a *Nutellu* a posadila se ke stolu.

Rychle jsem se nasvačila a pak seběhla dolů za Manolem. Končili jsme v 15 hodin a druhý den jsem měla přijít znovu.

25. 1. 2016

Ahojky Naty!

Začala jsem pracovat v hotelu Bayern Inn! Prvotní dojem byl příšerný, ale práce na recepci s Manolem je fajn. Hned ráno se můžeme jít nasnídat do kavárny.

Před pár dny jsem měla pracovní den i v dalším nóbl hotelu, ale nevzali mě tam. A jsem ráda. Tam jsem totiž musela celou pracovní dobu stát a být pod neustálým dohledem. Tady na recepci máme židli, takže můžu sedět. A jsem tam úplně sama – na 80 pokojů. Za všechny jsem zodpovědná. To je něco! Bude to určitě obrovská zkušenost.

Volala jsem do hotelu u Šternberského jezera, abych jim odřekla pracovní pohovor. Teď, když už mám práci jistou, se mi nechce trmácet někam na jih Bavorska.

Dneska odpoledne jsme spolu s Manolem jeli do hotelu Bayern City. Měli jsme schůzku se šéfem. Mluvili jsme spolu o platu a o směnách, které budu dělat. Celý tento týden mám ranní s Manolem. Bude mě zaučovat. Od prvního února začínám sama na

recepci a budu mít asi jen odpolední směny. Ale dobře, že tak, aspoň nemusím vstávat brzy. Protože tohle vstávání na 7 hodin mě úplně zabíjí! Nejsem zvyklá chodit brzo spát.

O víkendu jsme byli s Benediktem hrát fotbálek. Zůstali jsme tam spolu až do zavíračky – do 6 hodin do rána. A pak druhý den vyspávali. Spali jsme spolu v posteli, protože kdybych chtěla spát až do 3 na chodbě, asi by se mi to nepodařilo. Ostatní spolubydlící jsou totiž doma. Ale neboj se, nic jsme si s Benediktem nezačali. Jen jsme vedle sebe spali jako přátelé.

Stejně nechápu, proč se mnou nechce chodit. Vždyť se k sobě tak hodíme! Byl by z nás úžasný pár. Jsme pořád spolu. Když se mnou nechce chodit, proč se mnou pořád tráví tolik času? Ach jo, kdo mu má rozumět?

Začala jsem si hledat byt. Chci pryč z toho všeho zmatku tady kolem. Jestli se mnou Benedikt nic mít nechce, nebudu se mu vnucovat. Najdu si byt a on ať si dělá, co chce.

S Benediktem jsme spolu trávili veškerý volný čas. Všechno, co jsem z Mnichova znala, bylo jen práce a Benedikt. Neměla jsem ani šanci jít nikam s nikým jiným. Benedikt neustále plánoval akce pro nás dva. Bral mě všude s sebou, seznamoval mě se svými přáteli.

Když jsem mu jednou oznámila, že mě jeho kamarád pozval na večeři, bylo na něm vidět, že žárlí. Nabídl se, že půjde s námi. To jsem ale zamítla. Mám přece právo žít svůj vlastní život! Zvlášť když on se mnou žádný vztah ani žádnou budoucnost nechce!

Po návratu z večeře na mě Benedikt čekal u sebe v pokoji. Vyptával se mě, jaká byla večeře a o čem jsme si

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy ***365 DNÍ V HOTELU BAYERN INN*.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.